

Svätá Martina, panna (3. stor.?)

Sv. Martina sa v minulosti uctievala ako rímska mučeníčka z čias cisára Alexandra Severa (222-235). Jej sviatok pripadal na 30. januára.

Avšak o jestvovaní sv. Martiny nemáme nijaké spoľahlivé historické dôkazy. Najstaršia zachovaná zmienka je zo 7. storočia, keď pápež Honorius I. (625-638) zasvätil jej úcte kostol na rímskom fóre.

Jej životopis, ktorý sa zachoval, vznikol až niekedy v 8. stor. Je to vlastne iba prispôsobený grécky životopis sv. Tatjany. Podľa neho Martina bola diakonka, dcéra popredného Rimana (býv. konzula). Keď ju pri prenasledovaní kresťanov uväznili a nútili ju obetovať bohu Apolónovi, údajne na jej modlitbu zemetrasenie zrútilo chrám a pochovalo v ňom vykonávateľov pohanského kultu. Keď sa to isté opakovalo v chráme bohyně Artemidy, Martinu po rozličnom mučení stáli.

V 11. storočí robili vykopávky v kostole sv. Martiny na Rímskom fóre. Vtedy našli pozostatky štyroch mučeníkov, medzi ktorými malo byť aj telo sv. Martiny. Ale ani tento nález nepriniesol spoľahlivé dôkazy o historickom jestvovaní spomínanej svätice. No na druhej strane treba priznať, že nemáme ani spoľahlivé dôkazy na to, aby sme mohli s určitosťou tvrdiť, že sv. Martina nejestvovala.

Literatúra:

ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i ľuďom 4. Priatelia Dobrej knihy 1992